

de kan lære af den. Skyldes utilfredsheden misforståelser, er det ikke mindre vigtigt, at disse opklares og hurtigt ryddes af vejen. Det er derfor vigtigt, at en klageinstans er let at kontakte, arbejder hurtigt og er i direkte kontakt med klageren, da mange ikke er vant til at formulere sig skriftligt. Socialistisk folkeparti mener ikke, at de nuværende klagemuligheder opfylder disse kriterier. Dels kan det være vanskeligt for klageren at vide, hvem hun skal klage til, dels foregår klagebehandlingen skriftligt og tager lang tid. Dertil kommer, at de personer, der behandler klagen, er ukendte for den, der klager, og hyppigt tilhører den samme faggruppe som den, der klages over. Sidstnævnte forhold har ofte som konsekvens, at klageren – med rette eller urette – føler, at den, der træffer beslutning i sagen, er loyal over for den, der klages over.

Socialistisk folkeparti foreslår, at der oprettes et amtsligt klageorgan. Dette klagenævn bør have pligt til at tage en direkte samtale med klageren og den indklagede, hvorved mange misforståelser kunne ryddes af vejen. Klageren skal have ret til en bisidder. Udgifterne hertil skal i et vist omfang dækkes af amtsrådet. Ankenævnet skal behandle sagen inden for en fastsat frist. Ankenævnets afgørelse oversendes til amtets sygehusudvalg, der har pligt til at foretage eventuelle nødvendige sanktioner.

Til punkt 3

Som det fremgår af betænkning nr. 866 af januar 1979, nedsatte indenrigsministeriet i 1974 et udvalg til at overveje og eventuelt udarbejde forslag til, hvorledes behandlingen af klager over lægers og andre medicinalpersoners patientbehandling bør tilrettelægges, og herunder overveje en forenkling af klageordningen og klargørelse af denne gennem mere præcise regler for funktionsdelingen mellem de organer, der kommer i betragtning, samt om sagsbehandlingsmåden.

Baggrunden herfor var, at folketingets ombudsmand fandt, at den offentlige debat havde givet udtryk for og formentlig også havde bidraget til en svækkelse af tilliden dels til lægebehandling, dels til, at klager over lægebehandling bliver behandlet på betryggende måde. En sådan tillidssvækkelse fandt folketingets ombudsmand betænkelig, hvad enten den var begrundet eller ej. Ombudsmanden fandt, at det gældende klagesystem med et stort antal klagemuligheder næppe kan virke som rationel administration for klagebehandling. Samtidig gav ombudsmanden udtryk for, at det ville være ønskeligt, om klagebehandlingen vedrørende læge-

lige fejl skete i tættere samarbejde mellem lægelig og juridisk sagkundskab og således, at den sidstnævnte fik en mere fremtrædende placering. Ombudsmandens skrivelse er optrykt som bilag til betænkningen, der blev afgivet af udvalget i januar 1979 (betænkning 866/1979).

Det nuværende klagesystem går kort fortalt ud på, at klager over patientbehandlingen indgives til sundhedsstyrelsen, der – eventuelt efter forelægelse for retslægerrådet – tager stilling til, om der er begået fejl, og konsekvenserne heraf, dvs. irrettesættelse eller anmodning og tiltalerejsning.

Sundhedsstyrelsens afgørelse kan indbringes for indenrigsministeriet i overensstemmelse med de almindelige regler om administrativ rekurs. Indenrigsministeriet tager kun stilling til, om sundhedsstyrelsens administrative behandling af sagen har været korrekt, og går ikke ind i en bedømmelse af det lægefaglige skøn. Indenrigsministeriets afgørelse kan indbringes for folketingets ombudsmand, der dog heller ikke foretager vurderinger, der forudsætter lægefaglig sagkundskab.

Det af indenrigsministeren nedsatte udvalg har i betænkningen overvejet mulighederne for at ændre det bestående klagesystem og har i den forbindelse overvejet etablering af en patientombudsmandsinstitution, et enstrengt klagesystem i form af et centralt klagenævn samt et ankenævn, hvortil sundhedsstyrelsens afgørelser kan indbringes. Herudover har udvalget overvejet, hvilke muligheder der vil være for at gennemføre forbedringer i det eksisterende klagesystem.

Med hensyn til ændring af det eksisterende klagesystem var der i udvalget enighed om, at det ikke vil være muligt at etablere et enstrengt klagesystem inden for området omfattende alle former for klager over sundhedsvæsenet og dets personale. Et eventuelt centralt klageorgan vil ikke kunne tillægges nogen reel kompetence i klagesager, der går ud over den almindelige patientbehandling, uden at man vil komme i strid med det kommunale selvstyre eller berøre overenskomstparters forhandlingsret. Det anføres også, at der er nær forbindelse mellem det forhold, at sundhedsstyrelsen har et almindeligt tilsyn med medicinalpersoners virksomhed, og det forhold, at sundhedsstyrelsen er den myndighed, der behandler klager over medicinalpersoners virksomhed.

Tre medlemmer af udvalget har foreslået, at der oprettes et ankenævn, hvortil sundhedsstyrelsens afgørelser og klager over patientbehandlingen kan indbringes.

Denne del af udvalget finder i lighed med udvalgets øvrige medlemmer, at vurderingen af en